

Åsta Hansteen.

Som vi tidligere har meddelt fejredes frk. Hansteens 80 års fødselsdag i lørdags med en fest i Grand Hotel i Kristiania. I dettes Rococcosal samledes ca. 200 mennesker for at hylde denne enestående og fremragende kvinde.

Fru *Randi Blehr* holdt festtalen, og fru *Quam* overbragte hilsen fra Kvindeforeningerne landet over og en hædersgave fra norske kvinder. Borgmester *Berner* og Forfatterinden *George Egerton* hylkede og takkede hædersgæsten — den sidste paa de irske kvinders vegne.

Frk. *Gina Krog* overrakte et kunstnerisk udsmykket diplom, hvorved Åsta Hansteen gjordes til det norske kvinderåds første Æresmedlem.

En festpolonaise var komponeret til lejligheden af fru *Math. Nathan*.

Deputationer mødte fra „kvindelige studenter klub“, „bondeungdomslaget“ og „studentersamfundet“, i hvis møde dettes formand desuden hædrede frk. Hansteen i en varm tale.

I sin Tale fremhævede Frk. Hansteen bl. a. Ibsens betydning for Kvindesagen.

„Da *Per Gynt* kom, og ordene: *Han var stærk, der stod Kvinder bag* første Gang lød, var disse Ord som kirkeklokker for de bergtagne.“

Sit 9årige ophold i Amerika nævnte hun som havende betydning for hende selv.

Et slags program for Aftenen dannede et lille festskrift, som vi haaber at komme i besiddelse af.

Drengenes Æresord.

I det i Berlin udkommende kvindeblad, *Deutsche Hausfrauen Zeitung*, som siden 1874 udgives af den ædle forkæmper for kvindens rettigheder, fru Lina Morgenstern, der for nylig fyldte 74 år, og der siden sit 18de år har kæmpet for og taget del i næsten alt, hvad der efter menneskelig forstand kunde tjene til samfundets vel, hun bringer i ugebladet for 27/11 en skildring fra Amerika om, hvorledes man der, istedetfor at straffe unge forbrydere, søger at omvende dem ved at tale til deres bedre jeg og vække deres æresfølelse.

Når man på en bestemt fredag i måneden kommer ind i den stedlige kriminalrets forhandlingssal i New York, bliver man der vidne

til et optrin, som man ikke let igen kan glemme. Salen er for størstedelen fyldt med drenge og unge mennesker, som er bleven tilsagte at møde for at bære *dommen over sig selv*. De unge mennesker, som har gjort sig skyldige i lovovertrædelser, bliver nemlig ifølge det nye system hverken sat i fængsel eller forbedringsanstalter, men efter en indtrængende formanings tale afkræver man dem højtideligt deres *æresord* paa at forbedre sig, og de bliver satte paa fri fod. Men de må forpligte sig til stadig at lade vedkommende dommer få underretning om deres *gøren* og *laden*. Af disse offentlige beretninger, som i reglen bliver oplæste på en fredag, afhænger de under *æresord* løsladtes fremtid. De må da enten forny deres *æresord* for en bestemt tid, eller de bliver sat fast eller frikendte for straf. For det meste synes det sidste at være tilfældet.

Ofte er der i salen forsamlet hundrede drenge som således har afgivet deres *æresord*. De stilles i rækker, og efterhånden som deres navne råbes op, må de hen foran skranken. Det er hr. David Willard, som alle de unge forbrydere står under. Han oplæser den foran skranken stående unge forbryders forseelse. Her er det f. eks. en dreng, som har bestjaalet sin principal, og står under 2 måneders *æresord*. Principalen har igen taget ham til sig i forretningen, og da drengen i de to måneder har opført sig godt, uden igen at falde for fristelsen, så giver dommeren ham helt friheden tilbage, idet han formaner ham til at blive en dygtig borger i staten, „nationen behøver dygtige mennesker“, siger han. Glade, med løftet pande, forlader de unge frigivne salen. Naturligvis sker det ofte, at de, som har afgivet deres *æresord*, ikke har saa megen moralsk kraft, at de straks første gang kan komme ud af sumpen. Dårligt selskab, sørgelige familieforhold, nød og elendighed, bringer tit tilbagefald. I sådanne tilfælde formaner dommeren dem strængt, og fornyer *æresordet* for en eller to måneder, idet han påminder de unge mennesker om, at man kun giver dem en prøvetid, for at de ved egen kraft igen kan blive nyttige medlemmer af samfundet. På denne måde er dommeren både den rådgivende og vejledende. Det er ikke „den strænge retfærdighed“, men velvillig menneskelighed, hvorved man håber at nå gode resultater.

Tidligere kendte man i New York kun fængselsstraf for forbrydere over 16 år. En amerikansk dommer erklærede en gang om disse unge mennesker: „Nogle måneders fængsel, og den unge lovovertræder er et til un-